

Arrest

nr. 241 883 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse (lees: Iraanse) nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 3 december 2015. In uw eerste verzoek verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Sayed van origine en sjiïet te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Sakana, gelegen in het district Hesa Awal Behsud van de provincie Wardak. U was anderhalf jaar oud toen uw ouders naar Iran verhuisden. Daar groeide u op in de stad Varamin, gelegen in de provincie Teheran. U begon als kleermaker te werken vanaf tweeëntwintigjarige leeftijd. Toen u van uw werk terug naar huis ging, werd u door de Basij (paramilitaire ordedienst grotendeels bestaande uit vrijwilligers) tegengehouden en ze vonden een kleine hoeveelheid drugs in uw zak.

U werd meegenomen naar hun basis waar u werd verteld dat u naar Syrië zou worden gestuurd om te vechten. Toen u het hoofd van de Basij toonde dat u een vluchtelingenkaart had, nam hij ze af en knipte ze door. U werd daarna opgesloten. U vroeg aan de wachters om uw ouders op de hoogte te brengen, alvorens uw vader naar de basis kwam en met het hoofd van de Basij overeenkwam dat u werd vrijgelaten. Toen u thuis aankwam vertelde u uw vader dat uw vluchtelingenkaart werd doorgeknipt, waarna uw vader zei dat u niet meer naar buiten kon gaan. Later besloot uw familie dat er geen andere optie was dan u naar Europa te sturen. U vertrok in oktober 2015 uit Iran en u kwam aan in België op 28 november 2015. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u te worden gedood door de taliban en Daesh.

Op 29 augustus 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de beslissing om u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De beslissing van het CGVS werd door de RvV bevestigd op 24 januari 2019 (Arrest nr. 215.708). U diende tegen dit arrest van de RvV geen cassatieberoep in bij de Raad van State (RvS).

Op 15 februari 2019 verklaarde u zich voor een tweede maal vluchteling. In het kader van uw tweede verzoek verklaart u, in tegenstelling tot in uw eerste verzoek, niet in Afghanistan maar in Iran te zijn geboren. Uw eigenlijke familienaam waarmee u geregistreerd staat is niet F., maar wel H. K. B.. Dit is de familienaam van uw moeder. U stelt nu dat u naast de Afghaanse nationaliteit ook de Iraanse nationaliteit bezit. Uw vader is Hazara en heeft de Afghaanse nationaliteit. Hij verliet Afghanistan naar Iran omwille van familieproblemen toen hij vijftien à twintig jaar oud was. Uw moeder is nooit in Afghanistan geweest, is Fars (Iraanse etniciteit) en bezit de Iraanse nationaliteit. U kampte in Iran al sinds vijftien à twintig jaar met een drugsverslaving. U gebruikte opium, heroïne en crystal meth. Vijf jaar voor uw definitief vertrek uit Iran bent u gestopt met uw druggebruik, maar u neemt tot op heden nog wel methadon.

U werd in Iran zes tot acht maanden voor uw vertrek naar België opgepakt door de Basij en opgesloten gedurende tien tot elf dagen. Men wilde u rekruteren om te gaan vechten in Syrië. U stemde in en u werd vrijgelaten op voorwaarde dat u zich een week later opnieuw zou aanmelden bij de politie voor uw dienst in Syrië. Na uw vrijlating negeerde u deze afspraak echter en u werd tien à vijftien dagen later een tweede keer opgepakt. Deze keer werd u gedurende vijftien dagen vastgehouden. U werd uiteindelijk vrijgelaten doordat uw vader tussenkwam en zich garant stelde voor u. Uit schrik voor de Basij en om naar Syrië gestuurd te worden besloot u om Iran te verlaten. Na ongeveer zes maanden kon u eind 2015 en met behulp van een smokkelaar Iran te voet verlaten naar Turkije, vanwaar u verder reisde naar België.

U bent tijdens uw verblijf in België inmiddels bekeerd tot het christendom. U frequenteert een protestantse kerk te Mortsel en bent er op 3 maart 2019 gedoopt.

Bij een terugkeer naar Iran vreest u te zullen worden opgehangen omwille van uw bekering tot het christendom. U vreest daarnaast ook dat u door de Iraanse autoriteiten zal worden verplicht om te gaan vechten in Syrië.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u neer: uw Iraanse identiteitskaart; uw familieboekje (shenasname); de vluchtelingenkaarten (amayesh) van uw vader en uw broer; drie psychologische attesten; twee attesten van Free Clinic; een getuigschrift van uw doopsel; een attest van uw aanwezigheid in de kerk van Mortsel; en een voorschrift van een dokter in Iran.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en voorgelegde stukken blijkt immers dat u geheugenproblemen zou hebben (zie notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 24 februari 2020, hierna CGVS, p.9). Tevens werd in de psychologische attesten aangegeven dat u chaotisch vertelt en soms vragen onbeantwoord laat omdat u zich in details verliest. Stresssituaties kunnen deze symptomen verergeren. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud

uitgelegd dat indien u de vragen niet goed begreep dat moest aangeven (CGVS p.3). U werd tevens op een rustig tempo gehoord en kon, zoals u werd uitgelegd, eender wanneer om een pauze vragen (CGVS p.2-3). Bij onduidelijkheden of wanneer u de vragen niet goed begreep werden u deze herhaald (CGVS p.2,8,10-12,15-17,19-20,22-24,27). Dat uw cognitieve vaardigheden dermate door psychologische problemen aangetast zijn dat u ondanks de u aangereikte en in de attesten gevraagde steunmaatregelen niet in staat zou zijn om adequate verklaringen af te leggen wordt noch door u, noch door uw advocaat noch door uw psychotherapeut aangevoerd. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat hoewel u nog steeds beweert de Afghaanse nationaliteit heeft, uw tweede verzoek om internationale bescherming onderzocht moet worden ten opzicht van uw land van herkomst, in het bijzonder het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit, in casu Iran (CGVS p.5; ingediend document nr 1).

Bij een terugkeer naar Iran vreest u te zullen worden opgehangen omwille van uw bekering tot het christendom. U vreest daarnaast ook dat u door de Iraanse autoriteiten zal worden verplicht om te gaan vechten in Syrië.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet er ondanks de aanpassingen in uw verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit vastgesteld worden dat u ook in uw huidig verzoek geen volledig zicht geeft op uw werkelijke achtergrond. Met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming dient beklemtoond te worden dat deze door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloof in uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Daar u in uw vorig verzoek om internationale bescherming niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfsomstandigheden voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissarisgeneraal in het ongewisse met betrekking tot de situatie en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om Iran te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en verzoek om internationale bescherming raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U diende een beroep in bij de RvV tegen de beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek. De beslissing van het CGVS werd door de RvV bevestigd op 24 januari 2019 (Arrest nr. 215.708). U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

In het kader van uw tweede verzoek bent u er evenmin in geslaagd om uw beweerde Afghaanse afkomst aan te tonen. In tegendeel, u weet blijkbaar niet in welk Afghaans district uw vader werd geboren en over de redenen van zijn verhuis naar Iran bent u ook slecht op de hoogte (CGVS p.6). U bent er nooit geweest en weet alleen dat er een familieprobleem was wat uw vader Afghanistan deed verlaten (CGVS p.6). Op welke leeftijd uw vader zijn geboorteland verliet bent u ook weinig secuur. Hij was vijftien à twintig jaar oud, zo zegt u (CGVS p.6). Het is opmerkelijk dat u deze elementaire informatie over uw eigen vader ontbreekt. Ook al zou u niet direct van hem informatie over zijn leven hebben kunnen krijgen, u kon ongetwijfeld een beroep doen op uw overige familieleden (CGVS p.6). In tegenstelling tot uw verklaringen kunnen uw documenten voorgaande vaststellingen niet wijzigen. U legt een vluchtelingenkaart (amayesh) neer van uw vader en broer (ingediende documenten nr 3). Behalve uw verklaringen linkt er echter niets u aan deze stukken. U heeft deze stukken trouwens al voorgelegd in het kader van uw beroep tegen de beslissing van het CGVS naar aanleiding van uw eerste verzoek. Hier werd al vastgesteld dat: "deze documenten echter louter kopieën en geen originele stukken zijn. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De bewijswaarde is dan ook zeer relatief. Bovendien ligt er geen enkel bewijs voor dat staat dat de personen die worden vermeld en afgebeeld op de Iraanse Amayesh kaarten ook daadwerkelijk zijn vader en broer zijn. Enig nuttig bewijs van verwantschap ligt niet voor".

Wat betreft uw verklaringen en vrees om door de Iraanse autoriteiten gerekruteerd te worden om in Syrië te strijden, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u deze motieven reeds in uw eerste verzoek heeft aangehaald. Het relaas van gedwongen rekrutering dat u in uw eerste verzoek aanhaalde wijkt evenwel op meerdere punten van uw huidig vluchtverhaal af. Zo spreekt u in uw eerste vraag om internationale bescherming over één arrestatie, beweert u dat u door het lid van de Basji onder druk werd gezet omdat u Afghaans vluchteling was en speelt de vernietiging van uw verblijfsvergunning voor Afghanistan een belangrijke rol in uw relaas (CGVS 26/7/2017 p.21). In uw huidig verzoek meent u dat u tweemaal gearresteerd werd, dat u voornamelijk omwille van uw drugsproblematiek onder druk gezet werd om in Syrië te strijden en heeft u als Iraans staatsburger geen verblijfsvergunning voor Afghanistan (CGVS p.10,18 ; verklaring volgend verzoek vraag 15). Indien u daadwerkelijk in Iran dusdanige problemen met de Basji ervaarde dat u vreest om als strijder naar Syrië te worden gestuurd kan er niet begrepen worden waarom u over uw twee verzoeken twee verschillende asielerelazen hieromtrent laat optekenen. Deze vaststelling haalt het geloof in deze terugkeervrees ernstig onderuit.

Voorts verhinderen tegenstrijdigheden en onaanmelijkheden dat er aan uw relaas dat u in uw huidig verzoek uiteenzet geloof kan worden gehecht. U stelt dat u tweemaal werd gearresteerd door de Basji en telkens een periode werd vastgehouden. Uw verklaringen hieromtrent zijn echter tegenstrijdig. U verklaarde immers op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u een eerste keer voor vijftien dagen werd vastgehouden en na een tweetal maanden een tweede keer werd vastgehouden (verklaring volgend verzoek d.d. 28/06/2019, hierna verklaring VV, vraag 15). Hoe lang u die tweede keer precies werd vastgehouden weet u vreemd genoeg niet te zeggen tijdens uw interview op de DVZ (verklaring VV, vraag 15). Hoe dan ook is het frappant dat u later ten aanzien van het CGVS vertelt dat u de eerste keer tien dagen en de tweede keer vijftien dagen werd vastgehouden, én dat er vijftien dagen tussen beide arrestaties waren (CGVS p.10,18-19). Deze verklaringen stemmen duidelijk niet overeen met uw vorige verklaringen op de DVZ. Deze vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnen uw voorgehouden relaas om in Syrië te moeten vechten.

Hetzelfde geldt voor uw ontbrekende kennis over waar u precies tweemaal werd vastgehouden (CGVS p.18). U komt niet verder dan te stellen dat u buiten de regio van Gulshar in een gesloten kamp werd gehouden (CGVS p.18). Aangezien u zelf tot twee keer toe werd gearresteerd, en tijdens uw wekenlange arrest in contact kwam met lotgenoten en u na uw tweede vasthouding ook nog een half jaar in Iran verbleef, zou u op die manieren toch beter op de hoogte moeten zijn (CGVS p.18-19). Uw gebrekkige kennis zwakt het geloof in uw voorgehouden vrees voor de Iraanse autoriteiten om in Syrië te gaan strijden verder af.

Verder kunnen er volgende kanttekeningen gemaakt worden bij uw verklaringen dat de Iraanse autoriteiten u zouden willen rekruteren voor de strijd in Syrië. Uw verklaringen blijken immers niet consistent met de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Zo beweert u dat men u eerst en vooral viseerde omdat u een drugsverslaafde was (CGVS p.9-10,18; verklaring VV vraag 15). Het valt echter moeilijk voor te stellen dat de Iraanse autoriteiten een beroep zouden doen op mensen met een zware drugproblematiek zoals de uwe. U bent sinds vijftien à twintig jaar gebruiker van harddrugs zoals opium, heroïne, crystal meth en methadon (CGVS p.14). De idee dat men drugsverslaafden zou kunnen verplichten om te gaan vechten in een chaotische omgeving als de oorlog in Syrië, hen wapens toe te vertrouwen, en ze in een rigide militaire context te laten opereren, is totaal ongeloofwaardig. Uw beschrijving van de invloed van uw druggebruik op uw leven in Iran als dat u geruïneerd, niet actief in uw gemeenschap, en helemaal ongelukkig was, onderschrijft deze vaststelling (CGVS p.14). Uit uw verklaringen en uit uw voorgelegd document van de dokter in Iran blijkt ook dat uw druggebruik u belemmerde om de juiste beslissingen te maken (CGVS p.15; ingediend document nr 8). Het rekruteren van personen met uw profiel is in die zin dus onvoorstelbaar en u wordt met deze bevindingen dan ook geconfronteerd (CGVS p.21). U bent schijnbaar even verbaasd als het CGVS want u vroeg tijdens uw arrestatie zelf aan de autoriteiten waarom ze u als drugsverslaafde in Syrië wilden laten vechten (CGVS p.21).

Uw verklaring dat men u gewoonweg niet antwoordde kan in ieder geval geen soelaas brengen en voorgaande vaststellingen blijven dan ook overeind (CGVS p.21). Uw verklaring dat de Iraanse autoriteiten u op de tweede plaats viseerden omdat u Afghaan zou zijn, kan evenmin worden gevolgd (verklaring VV vraag 15). De informatie waarover het CGVS beschikt toont immers aan dat de Afghanen die worden gerekruteerd door de Iraanse overheid, personen zijn zonder geldige Iraanse verblijfsdocumenten en dat ze bij voltooiing van hun dienst in Syrië zulke documenten voor hen en/of hun familieleden in Iran kunnen verkrijgen (zie administratief dossier). U daarentegen beschikt al over de Iraanse nationaliteit (CGVS p.5,13; verklaring VV vraag 6; ingediend document nr 1).

U kent zelf ook geen Iraanse staatsburgers die zo naar Syrië werden gestuurd, noch kan u uw verklaringen hieromtrent concreet aantonen (CGVS p.16,18). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u ook geen Afghanen kent die een Iraanse verblijfsvergunning kregen na hun dienst in Syrië (CGVS p.17). U bent schijnbaar niet eens op de hoogte van deze beloning voor desbetreffende Afghanen en/of hun families (CGVS p.17). Dit is opnieuw zeer eigenaardig.

Uw algemene geloofwaardigheid komt nog verder onder druk te staan doordat u tijdens uw laatste onderhoud op het CGVS plots stelt dat u op 1 shahrivar 1358 (volgens de Iraanse kalender) bent geboren (CGVS p.4). Omgerekend naar de Gregoriaanse kalender beweert u nu dus te zijn geboren op 23 augustus 1973 (zie administratief dossier). Dit is zeer opmerkelijk aangezien u tijdens uw eerste asielprocedure telkens had verklaard dat u geboren bent op 1 januari 1980. Opmerkelijk genoeg heeft u uw geboortedatum in het kader van uw tweede verzoek op uw interview bij de DVZ niet aangepast, hetgeen u wel deed voor uw achternaam, uw geboorteplaats en uw nationaliteit (verklaring VV vraag 3 tem 6). U bevestigde toen zelfs dat uw geboortedatum van 1 januari 1980 correct was zoals het op de DVZ werd genoteerd (verklaring VV vraag 7). Tijdens uw tweede verzoek verwijst u op het CGVS naar uw familieboekje (shenasname) en op uw Iraanse identiteitskaart waar ook uw correcte geboortedatum van 23 augustus 1973 staan (CGVS p.4: ingediende documenten nrs 1 en 2). Maar ook op het CGVS blijkt u weinig consequent over uw nieuw-verklaarde geboortedatum. U verklaart immers dat u uw militaire dienst startte op 18 shahrivar 1379 (volgens de Iraanse kalender), zijnde 8 september 2000 (CGVS p.7-8). Twee jaar later zat uw militaire dienst erop en u was toen éénentwintig of tweeëntwintig jaar oud, zo zegt u (CGVS p.8). U was zodus éénentwintig of tweeëntwintig jaar oud in 2002. Het mag duidelijk zijn dat uw verklaringen niet stroken met uw laatst verklaarde geboortedatum van 23 augustus 1973. De vaststelling dat u niet consequent bent over uw leeftijd, en plots zeven jaar ouder blijkt te zijn dan u eerder voorhield, brengt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang. Het CGVS kan zich niet van de indruk ontdoen dat u uw verklaringen lijkt aan te passen naargelang de door u voorgelegde stukken en de vaststellingen die de Belgische asielinstanties maken.

U vreest de Iraanse autoriteiten ook omdat u in België inmiddels bent bekeerd tot het christendom. Bij een terugkeer vreest u hierom te zullen worden opgehangen (CGVS p.14).

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw bekering tot het christendom. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen van een oprechte bekering in uw hoofde. Zo legt u ongeloofwaardige en zelfs tegenstrijdige verklaringen af over de manier en het moment waarop uw interesse in het christendom werd gewekt. Bij de DVZ verklaarde u aanvankelijk dat u twee à drie maanden voor het interview op de DVZ was bekeerd (verklaring VV vraag 9 en 15). Uw interview op de DVZ had plaats op 28 juni 2019, wat betekent dat u zich dus ongeveer tussen 28 maart 2019 en 28 april 2019 bekeerde. Dit is niet in lijn met uw verklaringen op het CGVS. Hier verklaart u immers dat u al op 11 november 2018 bent bekeerd tot het christendom (CGVS p.10). U was heel uw leven een sjiitische moslim en groeide op in een strikt islamitisch land waar het streng verboden is voor moslims om zich te bekeren, zo weet u zelf ook (verklaring VV vraag 15; CGVS p.14). Op die manier is het zeer vreemd dat u zo een belangrijk en ingrijpend moment in uw leven niet consequent kan voorstellen. De vaststelling dat u er niet in bent geslaagd om uw bekering, die nota bene vrij recent zou zijn, helder en consequent voor de geest te halen, doet de geloofwaardigheid van uw bekering geen goed.

Daarnaast kan er niet worden voorbijgegaan aan uw gebrekkige kennis van de Bijbel. U beweert dat u de Bijbel bestudeert en bent bekeerd sinds 11 november 2018, met andere woorden bent u dus al meer dan een jaar en drie maanden bekeerd tot het christendom (CGVS p.10,12). U weet bijvoorbeeld niet eens wat sacramenten zijn (CGVS p.25). Het laatste boek van het Nieuwe Testament kent u, maar het laatste boek van het Oude Testament benoemt u verkeerdelijk als Exodus (CGVS p.25). Op de vragen of Jezus ooit in Egypte was en wie hem veroordeelde tot het kruis moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.25). U heeft blijkbaar ook moeite om Pontius Pilatus en Koning Herodes uit elkaar te houden in het verhaal rond de veroordeling van Jezus (CGVS p.25). U zegt zelfs dat Pilatus achter de veroordeling van Jezus stond, terwijl dit niet zo was (CGVS p.25). U doet uitschijnen dat u de brieven aan de Korintiërs kent, maar wat blijkt: u weet niet eens waarover ze gaan en beweert foutief dat Johannes de auteur van deze brieven zou zijn (CGVS p.26). Het lijkt dat u er maar een slag naar doet. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen over Lazarus (CGVS p.26). U meent hem te kennen, maar wanneer u wordt gevraagd om het verhaal van Lazarus en de boodschap erachter te vertellen, kan u niet bijbrengen (CGVS p.26). De parabels van het verloren muntstuk, van de twee schuldenaars en van de verborgen schat kent u dan ook weer niet (CGVS p.26). Gelukkig weet u dat met Pasen de Verrijzenis van Jezus wordt gevierd, maar u slaat de bal echter opnieuw mis door te zeggen dat Pasen vijftig dagen, of zeven weken, na Pinksteren valt (CGVS p.26).

U lijkt danig in de war want op de vraag waar Pinksteren dan precies voor staat antwoordt u dat Jezus drie dagen na zijn kruisiging verrees uit de dood (CGVS p.26-27). Dat met Pinksteren de uitstorting van de Heilige Geest of het begin van de kerk wordt herdacht, komt blijkbaar niet in u op. Ten slotte doet u de waarheid weer geweld aan door te vertellen dat volgens u Johannes op Pinksteren een beroemde toespraak hield, terwijl dit in werkelijkheid Petrus was (CGVS p.27). Dergelijke hiaten in de basiskennis van de Bijbel en het christendom kunnen niet aanvaard worden. Uw verklaring dat u geheugenproblemen zou hebben kunnen en dat uit de attesten blijkt dat u hiervoor in behandeling bent bij een psychotherapeut kunnen de gebreken in uw kennis onvoldoende verschonen (CGVS p.27). Vooreerst dient erop gewezen te worden dat een psychotherapeut niet bekwaam is tot het stellen van een medische diagnose en vertrekt vanuit de door u aangegeven klachten. Bovendien valt het op dat u geheugenverlies louter wat betreft uw persoonlijke asielmotieven – uw Afghaanse herkomst, de gedwongen rekrutering en uw bekering - een rol blijkt te spelen terwijl u over andere onderwerpen wel gedetailleerde verklaringen weet af te leggen. Hierbij dient opgemerkt dat u tijdens uw eerste verzoek eveneens geheugenproblemen inriep om uw gebrek aan overtuigende verklaringen te duiden, verklaringen die u nu zelf als bedrieglijk bestempeld. Hoe dan ook van u die reeds meer dan een jaar zou zijn bekeerd, de kerk frequenteert, gedoopt bent en die aan Bijbelstudie zou doen kan een goede kennis van uw nieuwe geloof verwacht worden (CGVS p.10,12). Doordat u kernelementen van uw nieuw aangenomen geloof mist komt de oprechtheid van uw vermeende bekering ernstig in het gedrang.

Er kan nog worden toegevoegd dat het opvallend is dat u voor het eerst echt in aanraking kwam met het christendom door een medebewoner in het opvangcentrum (CGVS p.22). Deze persoon was protestant en hij bracht u de Blijde Boodschap (CGVS p.22). Hij heet M., maar zijn achternaam herinnert u zich vreemd genoeg niet (CGVS p.22). Gevraagd hoe het christendom M. zijn leven precies veranderde antwoordt u vaag door te stellen dat M. in Iran als niet-christen geen goed leven had en slecht gedrag vertoonde (CGVS p.23). Of u dan wat meer over die problemen van M. in Iran kan vertellen, beantwoordt u negatief en u wil er niet over spreken omdat het privé is (CGVS p.23). Zulke verklaringen kunnen weinig helderheid scheppen en zijn niet overtuigend te noemen. Uw verklaringen hieromtrent zijn gewoonweg niet aannemelijk, des te meer u aanvankelijk vond dat deze M. u onlogische zaken vertelde over het geloof en u er twee tot drie dagen mee worstelde (CGVS p.22). Uiteindelijk besloot u in te gaan op het voorstel van M. en met hem mee te gaan naar de kerk (CGVS p.22). Door deze ingrijpende en recente gebeurtenissen in uw leven, die door deze M. werden geïnitieerd, moeten u in staat stellen betere informatie over desbetreffend persoon te etaleren. De constatering dat dit allerm minst het geval is ondergraaft de oprechtheid van uw bekering wederom.

Het feit dat u documenten heeft neergelegd (ingediende documenten nr 6 en 7), wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Dat u in België de kerk te Mortsel frequenteert en er gedoopt werd kan op zich de oprechtheid van uw bekering en geloofsbeleving niet aantonen. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid van de oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u geenszins deed. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk (overtuigd) christen te zijn, zich bij terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen en/of er als dusdanig te zullen worden gepercipieerd. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom. Uit niets blijkt ook dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten uitgevoerd met een kerkgemeenschap in België.

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw bekering en ook nog steeds niet aan uw directe vluchtaanleiding omwille van een gedwongen rekrutering door de Iraanse autoriteiten. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De nog niet besproken neergelegde stukken kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw Iraanse identiteitskaart staat slechts uw Iraanse nationaliteit zonder dit stuk uw asielmotieven kan onderbouwen. De attesten van Free Clinic bevestigen dat u in behandeling bent bij dit revalidatiecentrum voor (ex-)drugsverslaafden. Dit attest net zoals het voorschrift uit Iran bevestigt slechts uw (vroegere) drugsgebruik. In de drie psychologische attesten wordt vermoed dat u met een klinische depressie kampt.

Het CGVS wijst er echter op dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de rechten van verdediging en van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken:

- Het artikel "*Second-generation Afghans in Iran: Integration, Identity and Return*" van april 2008 (stuk 2);
- Het artikel "*The Citizenship Amendment Bill in Favour of Children Born to an Iranian Mother and an Afghan Father in Iran*" van Oxford Human Rights Hub van 4 februari 2019 (stuk 3);
- Het artikel "*Reforms Will Grant Nationality to Children of Iranian Women*" van Human Rights Watch van 3 oktober 2019 (stuk 4);
- Het artikel "*Iranian MPs move to grant citizenship to children of foreign fathers*" van Al-Monitor van 31 mei 2019 (stuk 5);
- Het artikel "*Afghan refugees in Iran being sent to fight and die for Assad in Syria*" van The Guardian van 5 november 2015 (stuk 6);
- Het artikel "*Treated like second-class citizens*" van 18 juni 2014 (stuk 7) en
- Het artikel "*Afghans Angry Over 'Racist' Iranian TV Series*" van RadiofreeEurope Radioliberty van 6 maart 2019 (stuk 8).

3. Beoordeling

3.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale

bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Te dezen voert verzoeker de schendingen aan van de artikelen 48/5 en 57/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Deze laatste bepaling werd overigens bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 opgeheven.

Aangaande de verwijzing van verzoeker naar artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn en artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn (herschikt) moet worden opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

3.3. In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat aan verzoeker bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend omdat uit de medische stukken die hij voorlegt blijkt dat hij geheugenproblemen zou hebben.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening heeft gehouden met verzoekers problemen en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn raadsman die meermaals de mogelijkheid kreeg om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren, kreeg hij de mogelijkheid om vragen te stellen wanneer hij iets niet goed begreep, werden vragen herhaald, kon hij op eender welk tijdstip om een pauze vragen en werd hij op een rustig tempo gehoord. Ook werd bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden met verzoekers problemen zoals deze blijken uit de door hem voorgelegde attesten, evenals de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Voorts overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat:

“(…) Dat uw cognitieve vaardigheden dermate door psychologische problemen aangetast zijn dat u ondanks de u aangereikte en in de attesten gevraagde steunmaatregelen niet in staat zou zijn om adequate verklaringen af te leggen wordt noch door u, noch door uw advocaat noch door uw psychotherapeut aangevoerd.

(…)”.

Er kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 februari 2017 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling.

Bij 's Raads arrest nr. 215 708 van 24 januari 2019 werd deze beslissing bevestigd.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep.

De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming weliswaar blijft vasthouden aan zijn Afghaanse nationaliteit, doch geeft hij aan niet in Afghanistan maar wel in Iran te zijn geboren, alsook dat hij naast de Afghaanse ook de Iraanse nationaliteit bezit.

Verzoeker bevestigt ter terechtzitting uitdrukkelijk dat hij de Iraanse nationaliteit heeft.

Verzoeker verklaart dat de familienaam waaronder hij geregistreerd staat deze van zijn moeder is en dus niet F.. Hij vervolgt dat zijn vader een Afghaans Hazara is, die Afghanistan verliet omwille van familieproblemen toen hij vijftien à twintig jaar oud was. Verzoeker geeft tevens aan dat zijn moeder nooit in Afghanistan is geweest, dat zij Fars is en de Iraanse nationaliteit bezit. Verzoeker verklaart in Iran al sinds vijftien à twintig jaar met een drugsverslaving te kampen, waarbij hij vijf jaar voor zijn definitieve vertrek is gestopt met zijn druggebruik, maar tot op heden nog wel methadon neemt. Verzoeker geeft aan dat hij in Iran voorwerp uitmaakte van twee pogingen tot rekrutering om te gaan vechten in Syrië. Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij in België inmiddels tot het christendom is bekeerd, en vreest te zullen worden opgehangen in Iran omwille van zijn bekering tot het christendom.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker volgende documenten voor: zijn Iraanse identiteitskaart, zijn familieboek ('*shenasname*'), de vluchtelingenkaarten ('*amayesh*') van zijn vader en broer, drie psychologische attesten, twee attesten van '*Free Clinic*', een getuigschrift van zijn doopsel, een attest van zijn aanwezigheid in de kerk van Mortsel en een voorschrift van een dokter in Iran.

3.6. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Iran enerzijds vreest te worden opgehangen omwille van zijn bekering tot het christendom en anderzijds door de Iraanse autoriteiten verplicht te worden om te gaan vechten in Syrië. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat

- verzoeker, ondanks de aanpassingen in zijn verklaringen omtrent zijn identiteit en nationaliteit er nog steeds niet in slaagt om een volledig zicht te geven op zijn werkelijke achtergrond nu (1) in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een fundamenteel gebrek aan geloof in zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling, (2) verzoekers kennis aangaande elementaire aspecten over zijn eigen vader (en diens herkomst en vertrek uit Afghanistan) dermate beperkt is en (3) de door verzoeker voorgelegde vluchtelingenkaarten van zijn vader en broer niet kunnen overtuigen, zoals wordt toegelicht;
- verzoeker zijn vrees om door de Iraanse autoriteiten gerekruteerd te worden om in Syrië te gaan strijden niet kan overtuigen nu (1) hij deze motieven reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, doch zijn huidig vluchtrelaas op talrijke punten afwijkt van zijn eerdere relaas, (2) verzoeker tegenstrijdige en niet-aannemelijke verklaringen aflegt in dit verband, (3) verzoekers ontbrekende kennis over waar hij precies tweemaal werd vastgehouden verder zijn voorgehouden vrees ondermijnt en (4) verzoekers verklaringen bovendien niet stroken met de objectieve landeninformatie, waarbij het niet aannemelijk is dat de Iraanse autoriteiten een beroep zouden doen op mensen met een zware drugproblematiek zoals verzoeker, alsook dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij als Afghaan zijn gevraagd om te vechten nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij over de Iraanse nationaliteit beschikt en zijn verklaringen aangaande dergelijke rekruteringen overigens vaag, lacuneus en niet-aannemelijk zijn;
- verzoekers algemene geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij plots voorhoudt zeven jaar ouder te zijn dan hij initieel verklaarde en hij hierover ook in het kader van zijn huidig verzoek tegenstrijdige verklaringen aflegt;
- aangaande verzoekers vrees voor de Iraanse autoriteiten omwille van zijn bekering tot het christendom in België moet worden opgemerkt dat (1) verzoeker ongeloofwaardige en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt over de manier en het moment waarop hij interesse in het christendom kreeg, (2)

verzoeker een gebrekkige kennis vertoont van de Bijbel, (3) het opvallend is dat verzoeker voor het eerst echt in aanraking kwam met het christendom door een medebewoner in het opvangcentrum, doch zijn kennis over deze persoon erg beperkt is en (4) de door verzoeker voorgelegde documenten geenszins de oprechtheid van zijn bekering en geloofsbeleving aantonen;

- de overige door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.7. Vooreerst dient erop gewezen dat uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Hoewel verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming nog steeds beweert de Afghaanse nationaliteit te hebben, geeft hij – in tegenstelling tot wat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming voorhield – aan in Iran en niet in Afghanistan te zijn geboren, alsook over de Iraanse nationaliteit te beschikken. Ter zitting bevestigt hij nogmaals de Iraanse nationaliteit te bezitten. Verder verklaart hij dat zijn vader een Afghaans Hazara is die Afghanistan verliet omwille van familieproblemen toen hij vijftien à twintig jaar oud was en dat zijn moeder nooit in Afghanistan is geweest, dat zij Fars is en de Iraanse nationaliteit bezit.

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker er ook thans niet in slaagt om een volledig en waarachtig zicht te bieden op zijn werkelijke achtergrond.

Vooreerst dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nr. 215 708 van 24 januari 2019 werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Afghaanse identiteit en nationaliteit, noch aan zijn voorgehouden verblijf als Afghaans vluchteling in Iran.

Gelet op het gewijsde van voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen staat de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden Afghaanse identiteit en nationaliteit, alsook zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran vast en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van dit beroep beperkt tot de beoordeling van de nieuwe elementen die door verzoeker worden aangevoerd. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen bijkomende verklaringen aflegt of bewijsstukken voorlegt die de vastgestelde ongeloofwaardigheid in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Zo dient immers ook in het kader van verzoekers huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming te worden vastgesteld dat hij, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, er niet in slaagt om coherente, doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen aangaande zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit en dat de door hem voorgelegde vluchtelingenkaarten evenmin een bewijs vormen van zijn Afghaanse nationaliteit en/of afkomst.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden opgemerkt als volgt:

“In het kader van uw tweede verzoek bent u er evenmin in geslaagd om uw beweerde Afghaanse afkomst aan te tonen. In tegendeel, u weet blijkbaar niet in welk Afghaans district uw vader werd geboren en over de redenen van zijn verhuis naar Iran bent u ook slecht op de hoogte (CGVS p.6). U bent er nooit geweest en weet alleen dat er een familieprobleem was wat uw vader Afghanistan deed verlaten (CGVS p.6). Op welke leeftijd uw vader zijn geboorteland verliet bent u ook weinig secuur.

Hij was vijftien à twintig jaar oud, zo zegt u (CGVS p.6). Het is opmerkelijk dat u deze elementaire informatie over uw eigen vader ontbreekt. Ook al zou u niet direct van hem informatie over zijn leven hebben kunnen krijgen, u kon ongetwijfeld een beroep doen op uw overige familieleden (CGVS p.6)."

Waar verzoeker verwijst naar zijn verklaringen zoals hij deze tijdens het persoonlijk onderhoud van 24 februari 2020 heeft afgelegd aangaande zijn vaders herkomst, diens vertrek uit Afghanistan en het feit dat zijn relatie met zijn vader niet goed was omwille van zijn drugsproblematiek, komt hij in wezen niet verder in het volharden van eerder afgelegde en niet-doorleefd, oppervlakkig en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij echter geen enkel valabel argument bijbrengt om voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Het enkele gegeven dat verzoeker mogelijks een moeilijke relatie met zijn vader had, kan evenmin volstaan om zijn gebrekkige kennis aangaande diens voorgehouden regio van herkomst, alsook zijn vertrek naar Iran toe te dichten, nu immers redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich bij andere familieleden zou kunnen informeren hieromtrent.

De argumentatie dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ook woorden in het Dari gebruikt en dat hij heeft verklaard dat zijn ouders onenigheid hadden over het (Afghaanse) accent van zijn vader, kan evenmin overtuigen. Immers uit het loutere feit dat verzoeker soms woorden Dari zou gebruiken, waarvan hij zelf aangeeft dat het gelijkaardig is met Farsi, dewelke laatste taal hij als zijn moedertaal en spreektaal met zijn beide ouders aanstipt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 24 februari 2020, p. 8), vermag immers geenszins een bewijs te vormen van zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit. Dit klemt des te meer daar verzoeker bij aanvang van het gehoor in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aangaf dat hij niet vloeiend Dari kan spreken, doch wel Farsi spreekt (administratief dossier, map 1^e verzoek om internationale bescherming, stuk 5, p. 1).

Waar verzoeker er nog op aanstuurt dat hem enkel werd verweten dat hij niet weet in welk district zijn vader werd geboren en dat hij over de redenen van diens verhuis naar Iran slecht op de hoogte is, doch dat dit niet voldoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn Afghaanse oorsprong en hij hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen vragen heeft gesteld over de talrijke culturele verschillen tussen Iraniërs en Afghanen, dient erop gewezen dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming uitvoerig werd gehoord over zijn voorgehouden Afghaanse oorsprong, doch dat uit het gewijsde van 's Raads arrest nr. 215 708 van 24 januari 2019 blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde Afghaanse nationaliteit. Bovendien betreffen de herkomst van zijn vader, alsook diens reden en tijdstip van vertrek uit Afghanistan elementaire informatie, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker hiervan op de hoogte is.

Zo verzoeker benadrukt dat hij spontaan verklaarde dat zijn broer thans enkel een vluchtelingenkaart ('*amayesh*') heeft en later wanneer hij meerderjarig is een '*shenasnameh*' kan krijgen en hij in dit verband verwijst naar het artikel "*The Citizenship Amendment Bill in Favour of Children Born to an Iranian Mother and an Afghan Father in Iran*" van Oxford Human Rights Hub van 4 februari 2019 (verzoekschrift, stuk 3) en het artikel "*Reforms Will Grant Nationality to Children of Iranian Women*" van Human Rights Watch van 3 oktober 2019 (verzoekschrift, stuk 4), dient te worden opgemerkt dat dit een element betreft dat via zelfstudie of door overdracht door derden gekend kan zijn.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het hem een raadsel is om welke redenen hij niet de waarheid zou vertellen over zijn achtergrond, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming de asielinstanties wel degelijk zou trachten te misleiden door het afleggen van leugenachtige verklaringen teneinde alsnog internationale bescherming te bekomen. Verzoekers bewering dat hij niet inziet waarom hij bepaalde zaken anders zou hebben voorgesteld, valt dan ook geenszins te rijmen met de voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeker op verschillende punten ongeloofwaardige en oppervlakkige verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn identiteit, nationaliteit en herkomst.

Zo verzoeker nog verwijst naar diverse arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Verder kunnen de door verzoeker voorgelegde documenten in dit verband de voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Zo legt verzoeker kopieën van vluchtelingenkaarten ('*amayesh*') van zijn vader en broer neer (administratief dossier, map 'Documenten') en zijn familieboekje ('*shenasname*').

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker de vluchtelingenkaarten ('amayesh') van zijn vader en broer reeds voorlegde in het kader van de beroepsprocedure tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. In 's Raads arrest nr. 215 708 van 24 januari 2019 werd - daargelaten de vaststelling dat de amayesh-kaarten niet vergezeld waren van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging - dienaangaande geoordeeld als volgt: *"Deze documenten betreffen echter enkel kopieën van slechte kwaliteit en geen originele stukken. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De bewijswaarde is dan ook zeer relatief. Bovendien ligt er geen enkel bewijs voor dat staat dat de personen die worden vermeld en afgebeeld op de Iraanse Amayesh kaarten ook daadwerkelijk zijn vader en broer zijn. Enig nuttig bewijs van verwantschap ligt niet voor."* Ook tot op heden laat verzoeker na om een link aan te tonen tussen de door hem voorgelegde documenten enerzijds, waarvan hij voorhoudt dat zij aan zijn vader en broer toebehoren, en hemzelf anderzijds. Dit klemt des te meer nu de familienaam van zijn vader in het door hem voorgelegde familieboekje ('shenasname') niet overeenstemt met deze vermeld op de voorgelegde vluchtelingenkaart ('amayesh') van zijn vader. Verder dient erop gewezen dat hoewel verzoeker aangeeft dat hij het familieboekje ('shenasname') van zijn moeder zou kunnen voorleggen teneinde zijn band met de vrouw met de achternaam vermeld op zijn familieboekje te kunnen aantonen (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 28 juni 2019, vraag 17), hij tot op heden nalaat om dergelijk bewijs voor te leggen.

De door verzoeker voorgelegde Iraanse identiteitskaart staat zijn Iraanse nationaliteit, dewelke niet wordt betwist. Hieruit kan echter geenszins zijn voorgehouden dubbele nationaliteit blijken.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij zich heeft ingespannen om bewijzen voor te leggen betreffende de nationaliteit van zijn broer en vader en dat het niet opgaat om te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nu zijn tweede verzoek om internationale bescherming immers ontvankelijk werd verklaard en hij nieuwe verklaringen heeft afgelegd. De Raad stelt evenwel vast dat het enkele feit dat verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk werd verklaard geenszins betekent dat het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 215 708 van 24 januari 2019 niet langer gerespecteerd dient te worden. In dit verband dient te worden herhaald dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het voorgaande dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker *in casu* geen dergelijke bewijselementen voorlegt.

Voorts betoogt verzoeker dat het aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekwam om hem verder te bevragen over de documenten om de verwantschapsband na te gaan. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te "sturen". In dit verband kan er eveneens op worden gewezen dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

In zoverre verzoeker nog hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen ernstige onderzoeksdaden heeft gesteld met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, waarbij de authenticiteit van de documenten moest worden geverifieerd en hij hiertoe uitvoerig verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), meer bepaald het arrest EHRM, 11 juli 2000, *Jabari t. Turkije*, het arrest EHRM, 21 januari 2001 *M.S.S. t. België*, het arrest EHRM, 2 oktober 2012, *Singh t. België*, het arrest EHRM, 18 april 2013, *Mo.M. t. Frankrijk* en het arrest EHRM, 10 oktober 2013, *K.K. t. Frankrijk*, dient te worden benadrukt dat

hij er ten onrechte vanuit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er dan ook niet in om aan te tonen dat hij over een dubbele nationaliteit beschikt.

Aangezien verzoeker over de Iraanse nationaliteit beschikt moet zijn verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Iran worden beoordeeld.

3.8. Verzoeker voert vooreerst aan te vrezen gerekruteerd te worden door de Iraanse autoriteiten om in Syrië te gaan strijden (administratief dossier, administratief dossier, '*verklaring volgend verzoek*' d.d. 28 juni 2019, vraag 15 en notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 24 februari 2020, p. 9-10 en 15-21).

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze op goede gronden overweegt dat verzoekers vrees om door de Iraanse autoriteiten gerekruteerd te worden om in Syrië te gaan strijden niet geloofwaardig is. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat:

- deze motieven reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werden aangehaald, doch zijn huidig vluchtrelaas op talrijke punten afwijkt van zijn eerdere relaas, meer bepaald aangaande het aantal keren dat hij werd gearresteerd, de reden voor deze gedwongen rekrutering en het feit of de vernietiging van zijn verblijfsvergunning een rol speelt,
- verzoeker tegenstrijdige en niet-aannemelijke verklaringen aflegt aangaande de door hem voorgehouden arrestaties,
- verzoekers ontbrekende kennis over waar hij precies tweemaal werd vastgehouden verder zijn voorgehouden vrees ondermijnt,
- verzoekers verklaringen bovendien niet stroken met de objectieve landeninformatie, waarbij het niet aannemelijk is dat de Iraanse autoriteiten een beroep zouden doen op mensen met een zware drugproblematiek zoals verzoeker, alsook dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij als Afghaan zijn gevraagd om te vechten nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij over de Iraanse nationaliteit beschikt en zijn verklaringen aangaande dergelijke rekruteringen overigens vaag, lacuneus en niet-aannemelijk zijn.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met zijn financiële precaire situatie die nochtans relevant is bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de gedwongen rekrutering en hij hiertoe citeert uit het artikel "*Afghan refugees in Iran being sent to fight and die for Assad in Syria*" van The Guardian van 5 november 2015 (verzoekschrift, stuk 6), dient erop gewezen dat het door verzoeker aangehaalde artikel handelt over in Iran verankerde Afghanen, terwijl hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Afghaanse oorsprong. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker doorheen het persoonlijk onderhoud geenszins melding heeft gemaakt van dergelijke financiële voordelen die hem ertoe zouden hebben aangezet om in Syrië te gaan vechten zoals nochtans wordt aangehaald in het door hem geciteerde artikel. Verzoeker verklaart in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming immers dat zijn drugsverslaving ("*omdat ik drugs gebruikte*") maakte dat hij het voorwerp werd van een poging tot gedwongen rekrutering (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 24 februari 2020, p. 10 en 18). In dit verband kan er echter bijkomend op worden gewezen dat verzoeker tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud nochtans aangeeft dat hij vijf jaar voor zijn vertrek uit Iran gestopt is met het gebruik van drugs (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 24 februari 2020, p. 15), hetgeen niet te verzoenen valt met het feit dat hij omwille van dit drugsgebruik enkele maanden voor zijn vertrek uit Iran gevisieerd zou zijn door de Iraanse autoriteiten om te gaan vechten in Syrië. Aangezien in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker "*tot op heden nog wel methadon [neemt]*" kan bovendien de vraag worden gesteld naar de waarachtigheid van de bewering dat hij vijf jaar voor zijn vlucht uit Iran is gestopt met druggebruik. Dit alles ondermijnt derhalve de door verzoeker voorgehouden vrees om gedwongen te worden gerekruteerd door de Iraanse autoriteiten.

Voor het overige brengt verzoeker geen enkel concreet element bij om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.9. Verder verklaart verzoeker de Iraanse autoriteiten te vrezen omwille van zijn bekering tot het christendom. Bij een terugkeer naar Iran vreest hij meer bepaald te worden opgehangen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 24 februari 2020, p. 14).

Samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker geen blijk geeft van een oprechte bekering tot het christendom. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat

- verzoeker ongeloofwaardige en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt over de manier en het moment waarop hij interesse in het christendom kreeg,
- verzoeker een gebrekkige kennis vertoont van de Bijbel,
- het opvallend is dat verzoeker voor het eerst echt in aanraking kwam met het christendom door een medebewoner in het opvangcentrum, doch zijn kennis over deze persoon erg beperkt is,
- de door verzoeker voorgelegde documenten geenszins de oprechtheid van zijn bekering en geloofsbeleving aantonen.

Met het louter volharden in zijn niet-oprecht bevonden bekering en het verwijzen naar de door hem voorgelegde documenten in dit verband waarvan werd vastgesteld dat zij geenszins de oprechtheid van zijn bekering en geloofsbeleving kunnen aantonen, brengt verzoeker geen enkel valabel argument bij om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen.

3.10. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn sjitische Hazara geloof, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker bezwaarlijk eenduidige en doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn etnie en deze van zijn ouders (administratief dossier, '*verklaring volgend verzoek*', vraag 6, d)). Dit alles ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden Hazara-etnie.

Daargelaten voorgaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat het enkele gegeven sjiit (dan wel sjitische Hazara/Sayed) te zijn niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Iran zou dreigen te worden geveiseerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging immers *in concreto* aannemelijk te maken en blijft daartoe in gebreke.

Verzoeker haalt namelijk geen concrete, recente, persoonlijke en geloofwaardige aan zijn profiel van sjitische moslim gelinkte problemen aan nu hij zich beperkt tot het citeren uit algemene informatie (verzoekschrift, stukken 7-8), die overigens betrekking heeft op Afghaanse migranten die in Iran verblijven dan wel geboren zijn – *quod non in casu* – en het uiten van een louter hypothetische vrees voor discriminatie. Daarenboven maakte verzoeker doorheen zijn persoonlijke onderhouden nooit eerder melding van een vrees voor vervolging omwille van zijn etnie. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig.

3.11. Zo verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaring rekening had moeten houden met zijn geheugenproblemen, het feit dat hij chaotisch vertelt en vragen soms onbeantwoord laat, alsook dat hij een ernstige drugsverslaving heeft gehad in het verleden waarvoor hij thans onder behandeling is, benadrukt de Raad dat hoger is komen vast te staan dat verzoeker passende bijzondere steunmaatregelen werden verleend in het kader van zijn psychologische problemen. Verzoeker maakt bovendien niet aannemelijk dat zijn psychologische toestand hem ervan zou hebben weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen (*supra*), zodat de vastgestelde onwetendheden en ongeloofwaardigheid onverkort overeind blijven. De door verzoeker voorgelegde medisch-psychologische verslagen vermogen dan ook niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en geen van de elementen in deze attesten zijn van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor verzoekers psychologische en medische toestand, wordt in de bestreden beslissing bovendien terecht opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek te richten tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

Zo verzoeker nog verwijst naar zijn laaggeschooldheid teneinde de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen, dient te worden benadrukt dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van zaken die essentiële

elementen uitmaken van het leven van zijn vader, alsook een verregaande impact hebben op zijn eigen leefwereld en/of dat hij niet in staat zou zijn om gedetailleerde, geloofwaardige en doorleefde verklaringen af te leggen aangaande kernelementen van zijn vluchtrelaas. De Raad wijst er in dit verband op dat een beperkte scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker toont geenszins aan dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om kennisvragen te beantwoorden betreffende zijn Afghaanse oorsprong, alsook eenvoudige en essentiële vragen aangaande zijn vluchtrelaas.

Waar verzoeker nog op algemene wijze aanvoert dat geen of minstens onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel en zijn jarenlang verblijf in Iran, dient te worden benadrukt dat uit het voorgaande en gelet op de pertinente motieven van de bestreden beslissing blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen in verband met zijn beweerde Afghaanse nationaliteit. Nochtans vereist de medewerkingsplicht van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas, *quod non in casu*. Bijgevolg maakt verzoeker het door een gebrek aan medewerking onmogelijk om een correct zicht te krijgen op zijn profiel en kan het allerminst aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden verweten dat hij met deze factoren onvoldoende rekening zou hebben gehouden.

3.12. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat zijn ouders twee verschillende nationaliteiten zouden hebben en dat hij hierdoor, alsook door het feit dat hij een sjiitische Hazara is, zou behoren tot een bepaalde sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Hoger is immers komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers Afghaanse nationaliteit, noch aan zijn voorgehouden Hazara-etnie.

3.13. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift het motief ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat verzoekers algemene geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij plots voorhoudt zeven jaar ouder te zijn dan hij initieel verklaarde en hij hierover ook in het kader van zijn huidig verzoek tegenstrijdige verklaringen aflegt. Dit motief blijft aldus overeind.

3.14. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.15. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een geponde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.16. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Uit niets blijkt immers dat er in Iran actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.17. Waar verzoeker een schending van artikelen 3 en 13 van het EVRM aanvoert, hierbij verwijzend naar arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM "*Jabari t. Turkije*" van 11 juli 2000; EHRM "*M.S.S. t. België en Griekenland*" van 21 januari 2011; EHRM "*Singh e.a. t. België*" van 2 oktober 2012; EHRM "*Mo.M. t. Frankrijk*" van 18 april 2013; EHRM "*K.K. t. Frankrijk*" van 10 oktober 2013), wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient erop gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS